

မင်းမြတ်သူရ

ဆင်စွယ်နန်းရှင်

တပ်မက်မှုအားလုံးကို
သိမ်းဆည်းဖို့
သတိဆိုတဲ့
စုဘူးတစ်လုံး
လိုအပ်ပါတယ်

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

အမြဲတမ်း အလိုလိုက်နေပေမဲ့
တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်
အလိုမလိုက်မိတဲ့ အခါ
အပြစ်လို့ မြင်တတ်ပါတယ်။

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

လိုချင်တပ်မက်မှုတွေ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ
ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်သွားတယ်မရှိဘူး
အမြဲတမ်း အသစ်အသစ်တွေ

နိဒါန်း

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ဟူးကောင်းလွင်ပြင်ဒေသ၏ တောအစပ်တစ်နေရာတွင် လူငယ် တစ်ဦးသည် တောဆင်ရိုင်းများကို ယဉ်ပါးအောင် ချော့မြူရသော ဆော်ဘိုင်သီချင်းကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုနေလေ၏။

ဆော်ဘိုင် xxx ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ် xxx ဆော်ဘိုင် xxx ဆော်ဘိုင် xxx လော့မိုင်ရယ် xxx ဆော်ဘိုင် အီကမ် xxx အီနမ် xxx ဟွိုင်ဟွိုင် xxx ဆိုကမ် xxx ဟွိုင်ဟွိုင် xxx ဆိုကမ် မနုတီ xxx အီကမ် မလာတီ xxx အီကမ် xxx ဆော်ဘိုင် xxx ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ် xxx ဆော်ဘိုင်လော့မိုင်ရယ် xxx

လူငယ်သည် ကြည်လင်ဝီသသောအသံဖြင့် တစ်တောလုံးကြားအောင် ဆော်ဘိုင်သီချင်းကို အသံ အနိမ့် အမြင့်ဖြင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုနေလေ၏။

ဟူးကောင်းလွင်ပြင်ဒေသ၌ မြန်မာပြည်၌ တောဆင်ရိုင်း အများဆုံးတွေ့ရှိနိုင်သော ဒေသဖြစ်ပြီး တောဆင်ရိုင်းဖမ်းသူ အများအပြားရှိသော အရပ်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ဟူးကောင်းလွင်ပြင်တွင် နေထိုင်သူတိုင်း ဆော်ဘိုင်သီချင်းကို ကောင်းစွာသီဆိုတတ်၏။

ဆင်သမားတို့ သည် တောဆင်ရိုင်းကို ဖမ်းမိလျှင် ဆင်ကို မလှုပ်ရှား နိုင်အောင် ကြိုးများ ဖြင့် ချည်နှောင် လိုက်ပြီး ဆင်၏ ရှေ့နောက် ဝဲယာ နှင့် ဦးကင်းထက်တွင် အသီးသီးနေရာယူပြီး ဆော်ဘိုင်သီချင်းကို သီဆို လေ့ရှိ၏။

ဆင်သမားများ ၏ အသံအနိမ့်အမြင့်နှင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုလိုက် သော ဆော်ဘိုင်သံကိုကြားရလျှင် ဆင်ရိုင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ် သက်သွားပြီး မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာတတ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆင်သမားများ သည် ဆင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို နေရာ လပ်မကျန်အောင် လက်ဖြင့် ထိတွေ့ ပွတ်သပ်ပေးရ၏။

လူ၏ ထိတွေ့ပွတ်သပ်မှုများကြောင့် ဆင်နှင့် လူ တဖြည်းဖြည်း ရင်း နှီး လာလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် ဆင်ကိုယဉ်ပါးအောင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လေ့ကျင့် ပေးရ၏။

လူငယ်သည် မြင့်မားသော တောင်စွန်းကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်ကာ ဆော်ဘိုင်သီချင်းကို အားပါးတရ သီဆိုပြီးနောက် အနီးတွင် ခွေထား သော ကြိုးခွေကြိုးကိုယူ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော တိုင်ငုတ်တစ်ခုကို လှမ်းပစ်လေ၏။

တိုင်ငုတ်သို့ ကြိုးကွင်းစွပ်သွားသောအခါ ပြန်ဖြုတ်၍ အရပ်မျက်နှာ အသီးသီမှ အနေအထား အမျိုးမျိုး ပြောင်း၍ တိုင်ငုတ်ကို ကြိုးကွင်းပစ် သော လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ကြိုးကို လေထဲတွင် ဝှေ့ရမ်း၍ တိုင်ငုတ်ကို ပစ်ရန် ကြိုးစားပြန် ၏။

တိုင်ငုတ်သို့ ကြိုးကွင်းစွပ်သွားသောအခါ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ဖြုတ်၍ ပ
စ်ပြန်၏။

အတန်ကြာအောင် လေ့ကျင့်ပြီးသောအခါ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပက်လ
က်လှန်ရင်း အနားယူကာ

"အင်း မဂ္ဂေဂျစ် လေ့ကျင့်တာကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အဘိုးပြောဖူးသလိုပဲ၊ ငါ မဂ္ဂေဂျစ် လုပ်တဲ့ အခါ ပစ်မှတ်က ငြိမ်သက်နေ
တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပစ်မှတ်က မငြိမ်သလို ငါကိုယ်တိုင်လည်း လှုပ်ရှားနေ
တာ ပဲလေ၊ ဒီအခါမှာ မဂ္ဂေဂျစ်ရတာ ပိုခက်ပြီပေါ့"

ဟု တွေးတောရင်း သက်ပြင်းချ လိုက်လေ၏ လူငယ်သည်
မဂ္ဂေဂျစ်ပြုလုပ်ရန် လေ့ကျင့်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ ဆင်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖ
မ်းရန် လေ့ကျင့်ခြင်းကို ဆိုလို၏။ မဂ္ဂေဂျစ်မှာ ကချင်စကားဖြစ်ပြီး မဂ္ဂေ
၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆင် ဖြစ်၏။

ဂျစ်မှာ မူ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

မဂ္ဂေဂျစ်ပြုလုပ်သော အလုပ်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များ ပြီး၊ ခက်ခဲကြ
မ်းတမ်းလှ၏။ မဂ္ဂေဂျစ်လုပ်မည့် ဆင်ဖမ်းသမားသည် ဆင်ယဉ်ပေါ်တွင်
စီးနင်း၍ လိုက်ပါရပြီး တောဆင်ရိုင်းအုပ်နှင့် တွေ့သောအခါ ဖမ်းချင်
သော ဆင်ရိုင်း၏ ဦးခေါင်းကို ကြိုးကွင်းနှင့် ပစ်ပြီး ဖမ်းရ၏။

တောဆင်ရိုင်းသည် ဦးခေါင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မိသောအခါ ကြောက်
လန့်တကြား ခြေဦးတည့်ရာ ဆွဲပြေးတတ်သဖြင့် ဆင်ယဉ်ပေါ်တွင် လို
က်ပါသော မဂ္ဂေဂျစ်လုပ်သူမှာ အန္တရာယ်များ လှ၏။

ထို့ကြောင့် မဂ္ဂေဂျစ်သမားများ သည် အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်၍ လှ
ပ်ရှားရုန်းကန်ရသူများ ဖြစ်၏။

ဆင်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းသော မဂ္ဂေဗျစ်နည်းသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ သားတို့ ၏ နည်းလမ်း ဖြစ်၏။

လူငယ်သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် အားရအောင် အနားယူပြီးနောက် မြူများ ဆိုင်းနေသော တောင်တန်း ကြီးများကို ငေးမောကြည့်၍ နေဝင် ကာနီးနေသဖြင့် ကြိုးကွင်းကြီးကို စလွယ်သိုင်းကာ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ ၏။

ရွာအစွန်တွင် လူငယ်၏ တဲအိမ်ကလေးရှိပြီး တဲအိမ်ကလေး၏ မနီး မဝေးတွင် ဆင်စခန်းရှိ၏။

လူငယ်သည် အိမ်သို့မပြန်သေးဘဲ ဆင်စခန်းသို့သွားကာ သူ၏ စွယ် စုံဆင်ကြီးကို ကြည့်ရှုလေ၏။ စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် သူ့ကိုမြင်သောအခါ နှာမောင်းမြှောက်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဆင်စခန်းအနီးတွင် ရွာသူ ရွာ သားများ ပိုင်သော ဆင်များကို ထားရှိ၏။ ဟူးကောင်းလွင်ပြင်ဒေသတွင် ကျွဲနွားများ ရှားပါးလှသဖြင့် တောဆင်ရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးပြီး ဆင်ယ ဉ်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ကာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ တွင် အ သုံးပြုလေ့ရှိ၏။

ထိုဒေသရှိ ဒေသခံများ သည် ဆင်ကို အထူးကျွမ်းကျင်စွာ မွေးမြူနိုင် သူများ ဖြစ်၏။

လူငယ်လေးသည် စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် တဲအိမ်က လေးသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အဘိုးသည် သူတို့ ဒေသတွင် အတော်ဆုံး ဆင်ဖမ်းသမား ဖြစ်၏။

အဘိုးအသက် ခြောက်ဆယ်အရွယ်ထိ ဆင်ဖမ်းထွက်လေ့ရှိ၏။

အဘိုးသည် ဆင်ဖမ်းရာတွင် ပါရမီရှင် ဖြစ်၏။

ဆင်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းရာတွင် အတော်ဆုံးပါရမီရှင်ဖြစ်သဖြင့် မိလားရှီကာ ဦးအိုက်ပန်ဟု နာမည် သတင်းကြီး၏။

အဘိုးသည် ငယ်စဉ်ကပင် စွန့်စားသွားလာခြင်းကို ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်၏။ အဘိုးသည် ဆင်ဖမ်း ထွက်ရင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် နှစ်အတော်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ဖူး၏။ အိန္ဒိယရှိ ဆင်ဖမ်းဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ဦးထံမှ မိလားရှီကာ ဆင်ဖမ်းနည်းကို ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားလာခဲ့၏။

အိမ်နီးချင်း တိဘက်နှင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ပင် ခရီးလှည့်လည် သွားလာဖူး၏။

အဘိုးသည် သားသမီးမရှိသောကြောင့် မိမိအား မွေးစားရန် ခေါ်ယူလာခြင်း ဖြစ်၏။

လူငယ်သည် အောက်ပြည်အောက်ရွာရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အဖြစ် နေထိုင်ရာမှ အဘိုးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

အဘိုးသည် မြန်မာပြည်ထိပ်ဖျားသို့ သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ထိုသို့ခေါ်လာရင်း အဘိုးပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

"လူကလေး ဝေလု၊ ငါတို့ အခုသွားမဲ့အရပ်ဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးအပိုင်းကိုပဲ၊ အဲဒီအရပ်ကို ဟူးကောင်းလွင်ပြင်ဒေသလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီဒေသဟာ တောတောင်ထူထပ်ပြီး တောဆင်ရိုင်းတွေ သိပ်ပေါ့တယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ တောဆင်ရိုင်းတွေ အများ ဆုံးတွေ့နိုင်တယ်လို့ တောင် ဆိုနိုင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်က လည်း တောဆင်ရိုင်းဖမ်းတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ တောဆင်ရိုင်းဖမ်းရာမှာ ငါဟာ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ အတွက် ငါ့ကို မိလားရှီကာ ဦးအိုက်ပန်လို့ ခေါ်ကြတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက

"မိလာရှိကာ၊ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးဦးအိုက်ပန်က

"မိလာရှိကာဆိုတာ ကုလားစကားကွ၊ ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ငါဟာ ဟူးကောင်း လွင်ပြင်ဒေသမှာ အတော်ဆုံး ဆင်ဖမ်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဆင်ကို ကြိုးကွင်းစွပ် ဖမ်းတဲ့ နေရာမှာ ကျွမ်းကျင် လွန်းလို့ ငါဖမ်းတဲ့ ဆင်ဟာ လွတ်ထွက်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ မိလာရှိကာ ဦးအိုက်ပန်လို့ နာမည်ကြီး တာပေါ့"

ဟု ပြောကာ ဆင်ဖမ်းသမားဘဝ အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် စီကာပတ်ကုံးပြောပြလေ၏။

ဝေလုသည် အဘိုး၏ အတွေ့အကြုံများကို နားထောင်၍ ငယ်စဉ်ကပင် ဆင်ဖမ်းရန် ဝါသနာထုံခဲ့၏။

ဟူးကောင်းလွင်ပြင်ဒေသတွင် ကချင်လူမျိုး၊ ခန္တီး၊ ရှမ်း၊ လီဆူးလူမျိုးတို့ နေထိုင်ကြ၏။

ထို့အပြင် ထိုဒေသရှိ ရွာများ တွင် ကျွဲနွားများ ရှားပါးသဖြင့် ဆင်များကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရန် အသုံးပြု ကြ၏။

အဘိုးသည် ဆင်ဖမ်းသမားတစ်ဦးအဖြစ် တောဆင်ရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးရင်း ပြန်လည်ရောင်းချသူ ဖြစ်၏။

အဘိုးသည် ဝေလုအား ဆင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ငယ်စဉ်ကပင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။

အဘိုးက

"ဆင်ဖမ်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်း ခက်ခဲတယ်၊ တောထဲမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး ဆင်တွေနဲ့ အတူ နေထိုင်ရတယ်၊ အသက်အန္တရာယ်လည်း သိပ်များ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်သမားဘဝကို ငါမြတ်နိုး တယ်၊ ဆင်တွေနဲ့ နေရတာ ငါပျော်တယ်၊ ဆင်ဦးကင်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရတဲ့ အရသာကို ကလေးဘဝကနေ ဒီနေ့အချိန်ထိ မရိုးနိုင်သေးဘူး"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက ခေါင်းညိတ်၍

"ကျွန်တော်လည်း ဆင်တွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ တစ်နေ့မှာ အဘိုးလိုပဲ ဆင်ဖမ်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်၊ မီလာရှီကာဝေလုဆိုပြီး လူတွေက ခေါ်စေရမယ်"

ဟု ကတိပေးလိုက်ရာ အဘိုးသည် ဝေလု၏ စကားကို နှစ်သက်သဖြင့် တဟားဟားရယ်မောခဲ့လေ၏။

အဘိုးသည် ညစာကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီးနောက် တဲအိမ်ကလေးအရှေ့တွင် ထိုင်၍ ဆင်ဖမ်း ထွက်သော အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေ၏။

"ဆင်ဖမ်းသမားရဲ့ ဘဝဟာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး အသက်အန္တရာယ်နဲ့ အတော်နီးတယ်ကွယ့်၊ ဆင်တွေဟာ ကုန်းသတ္တဝါထဲမှာ အသန်မာဆုံးပဲ၊ ဒီလိုသန်မာတဲ့ သတ္တဝါကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းရတာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များ မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ကြိုးကွင်းစွပ်ခံရတဲ့ ဆင်ဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ ခြေဦး တည့်ရာကို ပြေးတတ်တယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆင်ဖမ်းသမားဟာ ဆင်ရိုင်းနောက်က တရွတ်တိုက်ပါသွားပြီး ကြိုးမပြတ်အောင်လည်း ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ကြိမ်တော၊ ဆူးတောတွေထဲ ဝင်ပြေးရင်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်ဖမ်းသမားတွေ ဆ

င်နင်းလို့ သေတာလည်း မနည်းပါဘူး"

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ဝေလုက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

"ဒီလောက်သန်မာတဲ့ တောဆင်ရိုင်းကြီးတွေကို ဘယ်လိုကြိုးနဲ့ ပစ်ဖမ်းတာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးက ခေါင်းညိတ်၍

"တောဆင်ရိုင်းကို ဖမ်းတဲ့ ကြိုးကို 'ဆိုင်းဖန်'လို့ ခေါ်တယ်။ ပီလောပီ နံလျှော်ကို ၁၂လွန်းတင်ကျစ်ထား တဲ့ ကြိုးကြီးကွ၊ သိပ်ခိုင်တယ်။ ပေ ၅၀ လောက်ရှည်တယ်။ ကြိုးကို လက်နဲ့ ပဲ ကျစ်ကြတယ်။ မိုးရေစိုလို့ မရဘူး၊ မိုးရေစိုရင် ကြိုးမာသွားပြီး ပစ်လို့ မကောင်းဘူး၊ ကြိုးနဲ့ ဖမ်းသူဟာ ကျွမ်းကျင်ဖို့ တော့ အထူးလိုအပ်တယ်။ မကျွမ်းကျင်ရင် အသက်အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက စိတ်ဝင်စား လာပြီး

"ဆင်ဖမ်းထွက်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြပါဦး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးက ရယ်မော၍

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ ဆင်တွေကို စိတ်ဝင်စားသားပဲ၊ ရိုးရိုး ဆင်ဖမ်းထွက် တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အိန္ဒိယ မြန်မာ နယ်စပ်တစ်လျှောက်မှာ လှည့်လည် နေတုန်းက မဟာရာဇာကြီး တစ်ယောက်နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ပြီး ဆင်ဖမ်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပြချင်တယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောပြရန် တောင်းဆိုခဲ့လေ၏။ အဘိုးက မျက်မှောင် ကြုတ်၍

"ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီကွာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ မြန်မာပြည်ဟာ သူ့ကျွန်ဘဝရောက်တာ ၁၅ နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နယ်ချဲ့အစိုးရကို တော်လှန်တဲ့ သူတွေရှိသလို၊ ပြည်သူတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး လူသတ်ဓားပြတိုက်နေတဲ့ တောကြောင်တွေလည်း ရှိတယ်၊ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေချိန်ဆိုတော့ မြန်မာ ပြည်ထဲမှာ မနေချင်တာနဲ့ အိန္ဒိယဘက်ကို ဆင်ဖမ်းထွက်တဲ့ လူတွေနဲ့ ငါလိုက်သွားတယ်ကွ၊ ငါတို့ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့ မှာ အလွန်စိတ်သဘောထား ညံ့ဖျင်းတဲ့ ဖိုးစိန်ဆိုတဲ့ ကောင် ပါတယ်၊ သူဟာ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့မှာ ငါပါလာတာကို လုံးဝ သဘောမကျဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ဆင်ဖမ်းပညာဟာ ငါနဲ့ ယှဉ်ရင် အဆင့်အတန်း နိမ့်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့မှာ ငါ မရှိရင် တော့ သူဟာ မီလာရှိကာဖိုးစိန်ဆိုပြီး လက်မထောင်နိုင်တယ်လေ၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ဖိုးစိန်နဲ့ ငါဟာ ဆင်ဖမ်းသမားတွေအတွက် ထမင်းချက်တဲ့ ကိစ္စမှာ စကားများ ပြီး ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်ကြတယ်၊ သူနဲ့ ငါဟာ ချောင်းကလေးတစ်ခုနံဘေးမှာ ဓားချင်း ယှဉ်ထိုးကြတယ်၊ နောက်ဆုံး သူလက်ထဲက ဓားလွတ်ကျပြီး သူ့ကို အသေထိုးဖို့ အခွင့်အရေးရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့အသက်ကို မသတ်ဘဲ ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့က တစ်ယောက်တည်း လမ်းခွဲထွက်ခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ အိန္ဒိယနယ်စပ်တစ်လျှောက်မှာ တစ်ကိုယ်တော် စွန့်စားခန်းဖွင့်ခဲ့တာပေါ့၊ ငါ့လို စွန့်စားခန်းဖွင့်ချင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီနယ်တစ်ကြောမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဖို့ ကိစ္စဖြစ်လာ တယ်၊ အဲဒီစွယ်စုံဆင်ကြီးကို သူတို့ ဒေသမှာ သောင်းကျန်းလွန်းလို့ ဘယ်ဆင်ဖမ်းသမားမှ မဖမ်းဝံ့ဘူးဖြစ် နေတယ်၊ ဆင်ကြီးကို နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ဝင်ပူးနေတယ်ဆိုပြီး ဆင်ပစ်မုဆိုးတွေကလည်း မပစ်ဝံ့ဘူးဖြစ် နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မဟာရာဇာကြီး

ကိုယ်တိုင်က ဆင်ကြီးကို ဖမ်းပေးနိုင်သူကို ရှုပီးငွေ တစ်ထောင်ပေးမယ် လို့ ဆုငွေထုတ်ထားတယ်။ ဆင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းအချက်အ လက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း ဖော်ပြထား တယ်။ ဆင်ကြီးဟာ အလွ န်သန်မာထွားကျိုင်းပြီး ဆင်ဖမ်းမုဆိုး ၁၀ ယောက်ကျော်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးပြီတဲ့ ၊ ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ငါဟာ စွယ်စုံဆင်ကြီးကို မ ရရအောင် ဖမ်းမယ်လို့ သတင်းပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ မြို့က ဆင်ဖမ်းအ ဖွဲ့က လူတွေဟာ ငါ့ကို မြန်မာပြည်က ဆင်ဖမ်းသမားဆိုပြီး အထင် သေးတယ်။ စွယ်စုံဆင် ထိုးသတ် လို့ သေမဲ့ကောင်ဆိုပြီး သနားကရုဏာ သက်နေကြတယ်။ ငါဟာ ကုလားစကားကို ကောင်းကောင်း တတ် ထား တော့ စွယ်စုံဆင်ကြီးရဲ့ အပြုအမူတွေကို သူတို့ မြို့က ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့မှာ လေ့လာရတယ်။ စွယ်စုံဆင်ကြီး အကြောင်းကို သတင်းစာတွေထဲမှာ ပ လူပျံ့အောင်ရေးတယ်။ ဗြိတိသျှတွေက ဆင်ပစ်မုဆိုးတွေခေါ်ပြီး စွယ်စုံ ဆင်ကြီးကို သတ်ပစ်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေသခံတွေက စွယ်စုံဆင်ကြီးဟာ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဝိညာဉ် ပူးကပ်နေတယ်ဆိုပြီး မ သတ်စေချင်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ ပြဿ နာမဖြစ်ချင်တော့ ရုတ်တရက် ဆင်ကြီးကို မသတ်ဝံ့ဘူး။"

ဟု ပြောရင်း အာခြောက်ဟန်ဖြင့် ရေနွေကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက် လေ၏။ ပြီးမှ အဘိုးက ဆက်လက်၍

"ဆင်ကြီးရဲ့ အပြုအမူတွေကို လေ့လာကြည့်တော့ ဆင်ကြီးဟာ သန် မာထွားကျိုင်းရုံမကဘူး။ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး အလွန်ကောင်းတာကို သတိပြုမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူနဲ့ ဆင် ဉာဏ်ရည်ချင်း ယှဉ်ရ င် လူကပဲ သာရမယ်ဆိုပြီး ဆင်ကြီးကို မရမက ဖမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တ ယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ကြီးကိုဖမ်းဖို့ ဆိုင်းဖန်ကြိုးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ပီလောပီ နံလျှော်နဲ့ ၁၂ လွန်းတင်ကျစ်တယ်။ စိတ်တိုင်းကျ ကြိုးကျစ်ပြီးတော့ စွယ်

စုံဆင်ကြီးကို လိုက်ဖို့ ဆင်ယဉ်ရှာတဲ့ အခါ အခက်အခဲဖြစ်တော့တာပဲ။ သူတို့ မြို့မှာ ရှိတဲ့ ဆင်ယဉ်ဂူဂီတွေဟာ စွယ်စုံဆင်ကြီးကို မယဉ်သာဘူးဖြစ်နေတယ်။ စွယ်စုံဆင်ကြီးဟာ အင်အားကြီးလွန်းလို့ ကြိုးချင်းယဉ်ဆွဲရင် ဆင်ယဉ်ဂူဂီတွေ လည်ပင်း အစ်ရင်အစ်၊ မအစ်ရင် ကြိုးပြတ်ဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငါဟာ ဆင်ရှာရင်း အခက်တွေ့ နေတုန်း၊ မဟာရာဇာကြီးရဲ့ သမီးတော်ပိုင်တဲ့ ဂူဂီကြီးကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီဆင်ကြီးဟာ အလွန်သန်မာ တောင့်တင်းတာမို့ သမီးတော်ရဲ့ ဆင်ကို သာရမယ်ဆိုရင် စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ဖမ်းဝံ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ဖမ်း အဖွဲ့က လူတွေကို ဒီအကြောင်းပြောပြတော့ သူတို့ အားလုံး ထိတ်လန့် သွားတယ်။ မဟာရာဇာရဲ့ သမီးတော်ဟာ သူ့ရဲ့ ဆင်ကြီးကို အလွန်ချစ် တယ်။ ဂူဂီအဖြစ်သုံးဖို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ မပြောရဲဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ ငါဟာ သမီး တော်ရဲ့ ဆင်ကို ဂူဂီအဖြစ်သုံးဖို့ အခွင့်အရေးရခဲ့တယ်။ သမီးတော်ဟာ သူ့ရဲ့ ဆင်ကြီးနဲ့ နွေရာသီစံနန်းဆောင်ကို အသွားမှာ စွယ်စုံဆင်ကြီးရဲ့ နှောင့်ယှက်မှုကို ခံလိုက်ရတယ်။ သမီးတော်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား တစ်ဦး ဆင်နင်းခံလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ သမီးတော်က သူ့ရဲ့ ဆင်ကြီး ကို ဂူဂီလုပ်ဖို့ သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂူဂီလုပ်ရင်း ဆင်ကို အနာတရဖြစ်သွားရင် ငါ့ကို ဆုငွေအဖြစ်ပေးမဲ့ ရူပီးတစ်ထောင်ကို သိမ်း ယူမယ်လို့ လည်း သဘောတူညီခဲ့တယ်။ ငါဟာ ပိုက်ဆံ မမက်ဘူး၊ စွန့် စားမှုကိုပဲ မက်တဲ့ သူဆိုတော့ ငွေတစ်ထောင်ကို မလိုချင်ပါဘူး။ ငါဟာ ဆင်ကိုဖမ်းဖို့ အကောင်း ဆုံး ဆိုင်းဖန်ကြိုးကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကျစ်ပြီးပြီ။ ဆင်ယဉ်ဂူဂီကိုလည်း ရပြီဆိုတော့ ဆင်နောက်လို က် မိုင်းအွမ် တစ်ယောက်လိုပြန်တယ်။ ဆင်ဖမ်းထွက်တဲ့ အခါ ဆင်ယဉ် ဂူဂီပေါ်မှာ လည်ကုတ်မှာ စီးတဲ့ သူကို ဖန်ဒီးလို့ ခေါ်ပြီး အမြီးမှာ လိုက်

တဲ့ သူကိုတော့ မိုင်းအွမ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဖန်ဒီးနေရာမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်မှာ ဆိုတော့ မိုင်းအွမ်နေရာမှာ လိုက်မဲ့လူရှာတော့ ငါနဲ့ ဘယ်သူမှ မလိုက်ဝံ့ဘူး။ တောဆင်ကို ကြိုးနဲ့ ပစ်ဖမ်းပြီး လိုက်တဲ့ အခါ တောဆင်က ကြိမ်တော ဆူးတောထဲကို ကြောက်လန့်တကြား ဝင်ပြေးတာဆိုတော့ ရှေ့ကလိုက်တဲ့ ဖန်ဒီးနဲ့ နောက်ကလိုက်တဲ့ မိုင်းအွမ်ဟာ သိပ်အန္တရာယ်များ တယ်။ သစ်ပင်တွေ ဆူးတောတွေနဲ့ ငြိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ စိမ့်ညက်ညက် ကျေသွားနိုင် တယ်။ ဆင်တွေရဲ့ ပြေးနှုန်းက ကားတစ်စီးလောက်ကို မြန်တယ်။ အရှိန်နဲ့ ပြေးနေတဲ့ ဆင်က သစ်ပင်တွေ၊ ကြိမ်တောတွေ၊ ဆူးတောတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဆင်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သိပ်မာပြီး အရေပြားဟာ အင်မတန် ထူတယ်။ ဆင်ပေါ်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ လူဟာ ဆင်ပေါ်ကမကျအောင် ထိန်းရုံနဲ့ မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ ပွတ်တိုက်မိမှာ စိုးလို့ ဆင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်၊ နားရွက်နောက်တွေမှာ ပုန်းကွယ်ပြီး လိုက်ရတယ်။"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

"အသက်အန္တရာယ်တော့ သိပ်ရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးက ရေဇွေးကြမ်းကို ငှဲ့သောက်ရင်း

"ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အရှိန်နဲ့ ပြေးတဲ့ ဆင်နောက်က လိမ့်ကျပြီး ဆင်နင်းခံရတဲ့ ဖန်ဒီးတွေ၊ မိုင်းအွမ်တွေ မနည်းဘူး။ ဆင်က သစ်ပင်နဲ့ ရိုက်ချလို့ ပြုတ်ကျပြီး သေတဲ့ လူတွေ၊ ဆင်နဲ့ သစ်ပင်နဲ့ ကြားမှာ ညပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ညက်ညက်ကျေတဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တစ်ခါက ကရင်ပြည်နယ်ဘက်က ဆင်ဖမ်းသမား တစ်ယောက်ဟာ တို့ ဒေသမှာ ဆင်ဖမ်းထွက်ရင်း သစ်ကိုင်းနဲ့ ရိုက်မိလို့ ခေါင်းပြတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပဲ ဆင်နောက်ပါ သွားတာ ကြုံဖူးတယ်။ တချို့ကကောင်းလို့ မသေရင်တောင်မှ

တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်သွား ခဲ့ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက သက်ပြင်းချ၍

"ဒီလောက် အန္တရာယ်များ တဲ့ အလုပ်ကို လူတွေက မက်မက်မောမော လုပ်ချင်ကြတယ်နော်"

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးက ခေါင်းညိတ်၍

"စွန့်စားမှုကို လိုချင်လို့ ပေါ့ကွာ၊ လူဟာ စွန့်စားခြင်းကရတဲ့ ရင်ခုန်မှုကို သဘောကျတတ်တဲ့ သတ္တဝါ ကွ၊ လောင်းကစားဝါသနာအိုးတွေဟာ ငွေတွေအများကြီးသုံးပြီး လောင်းကစားကြတာဟာ ငွေရချင်တဲ့ လောဘ သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ ရင်ခုန်မှုကို လိုချင်လို့ ကွ၊ အိန္ဒိယမှ စွယ်စုံဆင်ကြီးကို စွန့်စွန့်စားစား ဖမ်းရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ ငါဟာ ဆင်နောက်လိုက် မိုင်းအွမ်မရလို့ တစ်ယောက်တည်း ဆင်ဖမ်းထွက်ရမလို ဖြစ်နေတယ်၊ အန္တရာယ် အလွန်ပေးနိုင်တဲ့ ဒီလိုစွယ်စုံဆင်မျိုးကို မိုင်းအွမ်မပါဘဲ ဆင်ဖမ်းထွက်ဖို့ အတော် ခက်တယ်၊ ဆင်ပေါ်မှာ ပါတဲ့ ဆင်နောက်လိုက် မိုင်းအွမ်ဟာ ဆင်ရှေ့မှာ ထိုင်တဲ့ ဖန်ဒီးကို အကူအညီ အများကြီး ပေးနိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မိုင်းအွမ်မပါဘဲ ဆင်ဖမ်းထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဆင်ဖမ်းထွက်ဖို့ ဂူဂီဆင်နဲ့ မြို့ထဲက ထွက်တဲ့ နေ့ကို ဒီနေ့အထိ မြင်ယောင်သေးတယ်ကွာ၊ တစ်မြို့လုံးက ဆင်တွေ ငါ့နောက်ကို လိုက်ပို့ကြ တယ်၊ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် အတီးအမှုတ် အကအခုန်တွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုကြတယ်၊ ဂူဂီဆင်ကြီးသွားမဲ့လမ်းမှာ ပန်းတွေခင်းပြီး အိန္ဒိယပျိုဖြူလေးတွေက ကခုန်ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါဟာ သူတို့ ဒေသရဲ့ တကယ့် သူရဲကောင်းပါပဲ၊ တောထဲကိုရောက်တော့ ပါလာတဲ့ ရိက္ခာလေးနဲ့ စားသောက်ပြီး စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ရှာဖွေရ တယ်၊ တောထဲမှာ ဆင်အော်သံကို တစ်ဖာလုံအကွာလောက်က ကြားရတတ်တယ်၊

ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကြာ တဲ့ အထိ အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့
စွယ်စုံဆင်ကြီးကို မတွေ့ဘူး၊ ဆင်ဟာ အုပ်စုလိုက်နေတတ်ပေမဲ့ စွယ်စုံ
ဆင်ကြီး ကတော့ တစ်ကိုယ်တော်နေပုံရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

"ဒါဆိုရင် ဆင်ကြီးကို ဘယ်နေ့မှ ခြေရာခံမိတာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးက

"သုံးရက်မြောက်နေ့အထိ ခြေရာခံ မရသေးဘူးကွ၊ သာမန်ဆင်အုပ်
ဆိုရင်တော့ ဆင်တွေဟာ မိုးချုပ်စ အချိန်နဲ့ မိုးလင်းစအချိန်တွေမှာ အ
သံပြုလေ့ရှိတယ်၊ စားကျက်ကိုသွားတဲ့ အချိန်နဲ့ ရေသောက်ဆင်းချိန်
တွေမှာ ဆင်မကြီးတွေဟာ ဆင်ငယ်လေးတွေကို အသံပြုပြီး ထိန်းကျော
င်းခေါ်ယူတယ်၊ ဆင်ပေါက်လေးတွေကလည်း အသံပြုပြီး ဆင်မကြီး
တွေကို တုံ့ပြန်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အခုဖမ်းတဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီးက
တော့ တစ်ကိုယ် တော်ဆိုတော့ သူ့ကို အသံနားထောင်ရမှာ ခက်တယ်၊
ဒါကြောင့် ခြေရာခံတဲ့ နည်းကိုပဲ သုံးရမယ်၊ တောထဲမှာ ဆင်သွားတတ်
တဲ့ နေရာတွေကို ခြေရာခံရတာ မခက်ပါဘူး၊ ငှက်ပျောတောတွေကို ဆ
င်သိပ်ကြိုက်တော့ ငှက်ပျောတောရှိတဲ့ နေရာကို ရှာဖွေပြီး စောင့်ဖမ်းရ
င်တော့ ရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငှက်ပျောတောရှိတဲ့ နေရာဟာ တောင်ကုန်း
တောင်တန်း ထူထပ်တော့ စွယ်စုံဆင်ကိုတွေ့ရင် ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းဖို့ ခ
က်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ မြေပြန့်လွင်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ တစ်ပတ်
လောက် အချိန်ကုန်နေရတယ်၊ ပါလာတဲ့ ရိက္ခာတွေကို နည်းနည်းစီ မျှ
ဝေပြီး စားသောက်ရတယ်ကွ၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ မမျှော်လ
င့်ဘဲ တောထဲမှာ ဆာဒူးကြီးတစ်ပါးနဲ့ သွားတွေ့တယ်၊ ဆာဒူးကြီးဟာ
သူတော်စင်ကြီးမှန်းသိလို့ ပါလာတဲ့ ရိက္ခာပစ္စည်းလေးတွေ ငါသွားလှူ

တယ်၊ ဒီတော့ ဆာဒူးကြီးက မိလာရှိကာအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ ၊ လက်
လျှော့ပြီးပြန်ပါ။ ဆင်ကြီးဟာ သူ့လမ်းသူသွားဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီ။ ကျွန်
ုပ်စကားကို နားမထောင်ရင် သင်ဟာ ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ တွေ့လိမ့်မ
ယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဆာဒူးကြီးစကားကို နားမထောင်ဘဲ
ဆင်ကြီးကို တောထဲမှာ လှည့်လည်ပြီး ရှာဖွေခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ရက်
တောထဲမှာ လှည့်လည်တော့ စွယ်စုံဆင်ကြီးရဲ့ ခြေရာကိုတွေ့တော့ နော
က်ယောင်ခံပြီး လိုက်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီနေ့ညမှာ ပဲ လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုမှာ စွ
ယ်စုံဆင်ကြီးနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဝူဂီကြီးဟာ ထိပ်တိုက်သွားတွေ့တယ်။ စွယ်စုံ
ဆင်ကြီးကို အနီးကပ်မြင်ရမှ ငါထင်ထားတာထက် ပိုကြီးမားမှန်း သိရ
တယ်။ ငါဟာ သတိကြီးစွာထားပြီး ဆင်ကြီးနောက်က ဘေးချင်းယှဉ်လို
က်ပြီး ကြိုးကွင်းပစ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒီအခါမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို
ကြုံရတယ်။ ဟိုးအရင် တောဆင်ရိုင်းတွေကို ဖမ်းတဲ့ အခါ ဆင်ယဉ်ဝူဂီ
တွေနဲ့ လိုက်တဲ့ အခါ တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်ပြေးကြတာ များ တယ်။ ဒါပေမဲ့
စွယ်စုံဆင်ကြီးကတော့ ထွက်မပြေးဘဲ ငါ့ရဲ့ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေတ
ယ်။ ငါက ကြိုးကွင်းပစ်ပြီး ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အခါ ဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်
ယောက်လို ကြိုးကွင်းကို နှာမောင်းနဲ့ ရိုက်ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ မထင်မှ
တ်ထားတဲ့ တုံ့ပြန်မှုနဲ့ တွေ့လို့ ငါဟာ အလွန်အံ့ဩသွားတယ်။ သူဟာ အ
တော် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်နေတ
ယ်။ စွယ်စုံဆင်ကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ ကြိုးကွင်းကို နှာမောင်းနဲ့
နှစ်ကြိမ်ရိုက်ဖယ်ပြီးတာနဲ့ ကြိုးကွင်းပစ်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ ငါ့ကို တိုက်ခို
က်ဖို့ ပြေးလာတယ်။ ဝူဂီဆင် ပေါ်မှာ လိုက်လာတဲ့ ငါ့ကို နှာမောင်းနဲ့ ဆွဲ
ချဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ငါဟာ သူ့ရဲ့ နှာမောင်းကို လှံတိုနဲ့ ရိုက်ဖယ်ပြီး အ
သေအလဲ ရှောင်တိမ်းရတယ်။"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှူဝံ့ဘဲ

"တကယ့် သက်စွန့်ဆံဖျားပါလား"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

အဘိုးက ခေါင်းညိတ်၍

"တော်ရုံဆင်ဖမ်းသမား ဆိုရင်တော့ ကြိုးကွင်းအပစ်မခံဘဲ ဆင်ပေါ်က နှာမောင်းနဲ့ ရိုက်ချတာနဲ့ တင် ရှုံးနိမ့်လောက်ပြီ၊ မြေကြီးပေါ်ကျပြီဆိုတာနဲ့ သူနင်းတာကို ခံရမှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ ဂူဂီကြီးက အလွန်အသုံးဝင်တဲ့ ဂူဂီကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကောင်ကြီးကလည်း မာဟာရာဇာသမီးတော်ရဲ့ ဆင်ယဉ်ကြီးပီပီ အရည်အချင်း သိပ်ရှိတယ်၊ ဂူဂီကြီးဟာ စွယ်စုံဆင်ကြီးနဲ့ တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ အမူအကျင့်တွေကို သိနေတာလည်း ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စွယ်စုံဆင်ကြီးကို အကပ်မခံဘဲ အစွယ်နဲ့ ထိုးလွှတ်တယ်၊ ဒီတော့ စွယ်စုံ ဆင်ကြီးဟာ ငါ့ကို နှာမောင်းနဲ့ မရိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဂူဂီကြီးနဲ့ အစွယ်ချင်းယှဉ်ထိုးပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရပြန်တယ်၊ ဒီအခါမှာ လည်း ငါကံကောင်းတာက ငါစီးလာတဲ့ ဂူဂီကြီးဟာ အိန္ဒိယမှာ အကောင်းဆုံး ဆင်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ခွန်အားလည်း သန်မာတယ်၊ တော်ရုံဂူဂီတွေ ဆိုရင်တော့ စွယ်စုံဆင်ကြီးနဲ့ အစွယ်ချင်းယှဉ်ထိုးလို့ ဘယ်ရ မလဲ၊ သူတို့ နှစ်ကောင်စလုံးဟာ စွယ်စုံဆင်ကြီးတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ခွန်အားချင်း ညီမျှနေတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ ငါဟာ အတွေ့အကြုံများ တဲ့ ဆင်သမား တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဆင်တွေရဲ့ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးကို မြင်တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ တိုက်ပွဲလောက် ပြင်းထန်တာ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူတို့ ရဲ့ တိုက်ပွဲဟာ ပြင်းထန်ပေမဲ့ ဝရန်းသုန်းကား တိုက်ခိုက်တဲ့ ပွဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆင်နှစ်ကောင်စလုံးဟာ မကြုံဖူးအောင် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကောင်းတဲ့ ကော

င်တွေ့ဆိုတော့ အစွယ်ချင်းယှဉ်ထိုးတာတောင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကွက်ချောင်းပြီး ထိုးနှက်ကြတယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်နေသလိုပါပဲကွာ။ ဂူဂီဆင်ကြီးဟာ ခွန်အားသန်မာသလို လိမ္မာပါးနပ်ရုံ မကဘူး။ ငါကလည်း မိလာရှိကာ အိုက်ပန်ဆိုပြီး ဆင်ဖမ်းဝိဇ္ဇာကြီးဖြစ်နေတဲ့ လူဆိုတော့ နောက်ဆုံးမှာ ငါ့ရဲ့ ကြိုးကွင်းနဲ့ ပစ်ဖမ်းခြင်းကို စွယ်စုံဆင်ကြီးခံလိုက်ရတယ်။"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက သက်ပြင်းချ၍

"ဒီလို အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီးကို မပြောနဲ့ တော်ရုံဆင်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော်"

ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးက ခေါင်းညိတ်၍

"ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ့ရဲ့ ခြေရာနင်းနိုင်အောင် ကြိုးပစ်နည်းကို လေ့ကျင့်ခိုင်းနေတာပေါ့။ သာမန် ဆင်ရိုင်းတွေ ဆိုရင်တော့ ဆင်ရိုင်းနောက်ကို ဆင်ယဉ်နဲ့ ပြေးလိုက်ပြီး မိလာတဲ့ အခါ ဦးခေါင်းပေါ်ကို ကြိုးကွင်း ပစ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ ဆင်ရိုင်းဟာ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့တဲ့ အတွက် ပြေးလွှားတဲ့ အခါ နှာမောင်းကို ခွေလိပ်ထား တတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ကျလာတဲ့ အတွက် ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ ကြိုးကွင်းကို နှာမောင်းနဲ့ ဖယ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ကြိုးကွင်းက လည်ပင်းကို စွပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဖန်ဒီး တစ်ယောက်ဟာ ကြိုးကွင်းပစ်ပြီးရင် ဆင်ရိုင်းဟာ လွတ်ခဲပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စွယ်စုံဆင်ရိုင်းကြီးကို ကြိုးကွင်းစွပ် ဖမ်းမိတဲ့ အခါ ဆင်ကြီးဟာ သူ့အရေးနိမ့်ပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ အလွန်လျင်မြန်တဲ့ အရှိန်နှုန်းနဲ့ ပြေးတော့တာပါပဲ။ စွယ်စုံဆင်ကြီးပြေးပြီဆိုတာနဲ့ ငါဟာ ဂူဂီကြီးနဲ့ အမီလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီးဟာ မြန်လွန်းလို့ ဂူဂီ ကြီး ရုတ်တရက် မိ

အောင်မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကြိုးဟာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဆင်ရိုင်းနဲ့ ဆင်ယဉ် အားပြိုင်တဲ့ ပွဲ၊ ဆင်ရိုင်းက အားသန်ရင် ဆင်ယဉ်မ ခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝူဂီကြီးဟာ မဟာရာဇာရဲ့ ဆင်တော်ကြီး ဆိုတော့ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆင်ရိုင်းကြီးကို အားချင်းယှဉ်နိုင်တယ်၊ ရိုးရိုးဆင်ရိုင်း ဆိုရင်တော့ နှစ်ဖာလုံ လောက်ပြေးပြီးရင် တဖြည်းဖြည်းမောလာတယ်၊ ဒီတော့မှ ဆင်နှစ်ကောင်ကို နီးအောင်လုပ်ရတယ်၊ ဆင်ချင်း ကပ်မိပြီဆိုတော့မှ တောဆင်ရိုင်းကို တွဲပြီး စခန်းကိုခေါ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါအခုဖမ်းတဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီးကတော့ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆင်ဖမ်းသမား ၁၀ ယောက်လောက်ကို သတ်ဖူးတဲ့ သူပဲ၊ သူဟာ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ အလွန်မြန်တဲ့ အရှိန်နဲ့ နှစ်ဖာလုံလောက်ပြေးနေပေမဲ့ မောပန်းတာ မတွေ့ရဘူး၊ ပြေးလို့ မလွတ်မှန်းသိတော့ ငါ့ကို ဆင်ပေါ်က ပြုတ်ကျအောင် သစ်ပင်ဝါးပင်တွေ၊ ကြိမ်တော၊ ဆူးတောတွေရှိတဲ့ ဘက်ကို ဦးတည်ပြေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ငါ့ဘဝမှ မမေ့နိုင်အောင်ပဲ၊ အလွန်လျင်မြန်တဲ့ အရှိန်နဲ့ ပြေးလွှားနေတဲ့ ဆင်ကြီးပေါ်က မကျအောင် ထိန်းရတဲ့ အပြင် ရိပ်ခနဲမြင်ရတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ ပင်စည်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေ၊ ဝါးပင်တွေ နဲ့ မတိုက်မိအောင် ဆင်ပေါ်မှာ လှည့်ပတ်ပြီး ရှောင်တိမ်းနေရတယ်၊ ရှောင်တိမ်းရင်း ဆင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်ကို တောင် ရောက်သွားပြီး မြေကြီးနဲ့ ထိလုနီးပါး ပြုတ်ကျသွားဖူးတယ်၊ ဝူဂီကြီးရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးကို အချိန်မီ ဆွဲလိုက်နိုင်လို့ ပေါ့၊ တစ်ချို့မှာ လည်း ကြိုးဟာ သစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်နဲ့ ခံနေလို့ ဝူဂီကြီး ကို နောက်ဆုတ်ပြီး ကြိုးကို အလျှော့ပေးလိုက်ရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ဝူဂီကြီးနဲ့ စွယ်စုံဆင်ကြီး အားပြိုင်တာ တစ်နေ့ကုန်သွားတယ်၊ ညနေစောင်းတဲ့ အခါမှာ ဆင်နှစ်ကောင်လုံး အားကုန်နေပြီ၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေလည်း အများကြီးရနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်ရိုင်းကြီးကတော့ အားမ

လျှော့သေးဘူး၊ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်နေတုန်းပဲ"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလက

"ဂူဂီကြီးလည်း မောပြီး ပင်ပန်းနေမှာ ပေါ့"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ အဘိုးက

"ဂူဂီကြီးက အသက်ထွက်လုမတတ် ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်ရိုင်းကြီးကတော့ မောလို့ အသက်သာ အသေခံမယ်၊ အဖမ်းမခံဘူး ဆိုတဲ့ မာန်မျိုးရှိပုံရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ဆင်ကြီးနှစ်ကောင်ဟာ ဆွဲလိုက်ပြေး လိုက်နဲ့ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်၊ စမ်းချောင်းက လေးမှာ လိုဏ်ဂူလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်၊ လိုဏ်ဂူရဲ့ အဝမှာ ငါနဲ့ တောထဲမှာ တွေ့ဖူးတဲ့ ဆာဒူးကြီးနဲ့ ပြန်ဆုံတယ်၊ ဆာဒူးကြီးဟာ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး၊ မင်းဟာ မိုက်မဲသူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို နားမထောင်တဲ့ အတွက် နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ရိုင်းကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ သင်ဟာ ကျိန်စာ သင့်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ ဆက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ တော့၊ သင်ပြေးလည်း ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး၊ သင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီလို့ တီးတိုးပြောလိုက်တယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆင်ရိုင်းကြီးဟာ အလွန်ကျယ်လောင်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့စီးကျလာတယ်၊ ပြီးတော့ အင်မတန် အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဆင်ရိုင်းကြီးဟာ ဆာဒူးကြီးကို ဒူးတုပ်ပြီး ဦးညွတ်ကန်တော့ လိုက်တယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆာဒူးကြီးက ငါ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး သူ့ကို ခေါ်လိုရာ ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျိန်စာသင့်နေသူကို သင်ခေါ်လို့ လည်း ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေပါပြီ၊ သင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လည်း နော

က်အနှစ် ၂၀ ကြာရင် ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး စွယ်စုံဆင်ရိုင်းကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံယူပြီး အေးအေးသက်သာ လိုက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြို့ပေါ် ကိုရောက်တော့ ငါ့ကို မြို့သူမြို့သားတွေက သောင်းသောင်းဖျဖျ ကြိုဆိုခဲ့ကြတယ်။ ငါနဲ့ မဟာရာဇာရဲ့ ဆင်ကြီး ဝူဂီဟာ သူရဲကောင်းဖြစ်နေပြီး စွယ်စုံဆင်ကြီးကတော့ ရှုံးနိမ့်သူပီပီ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး လိုက်ပါလာတယ်။ ငါ့ကို ချောမောလှပတဲ့ မဟာရာဇာကြီး သမီးတော်ကိုယ်တိုင် ပန်းကုံးစွပ်ပြီး ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ စွယ်စုံဆင်ကြီးကိုတော့ မြို့လယ်ကောင်က ဆင်စခန်းမှာ ကြိုးအထပ်ထပ်နဲ့ ချည်နှောင်ထားတယ်။ ဆင်ကြီးထားတဲ့ နေရာကို မြို့သူ မြို့သားတွေ ကြည့်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ငါဟာ စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ နေရာကို သွားကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အတော်ထိခိုက်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ စွယ်စုံဆင်ကြီးကြောင့် သေဆုံးရတဲ့ လူတွေရဲ့ မိသားစုတွေဟာ ဆင်ကြီးကို ပုလင်းတွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်နေတယ်။ စွယ်စုံဆင်ကြီး ဟာ ပုလင်းတွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်နေသူတွေကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံနေတာတွေ့ရတယ်။ ငါဟာ ဒီကိစ္စကို ဆင်ဖမ်း အဖွဲ့ကို အသိပေးပြီး ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့က မြို့လူထုရဲ့ ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ဝံ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မဟာရာဇာကြီးရဲ့ သမီးတော်ကို တိုင်တန်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတော် ကလည်း ဆင်ကြီးရဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မကာကွယ်နိုင်ဘူး။"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက သက်ပြင်းချ၍

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဆင်ရိုင်းကြီးရဲ့ အဖြစ်ဟာ သနားစရာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဆင်ရိုင်းကြီး ဘယ်ရောက်သွား သလဲ"

ဟု မေးမြန်လေ၏။

အဘိုးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

"ထူးတော့ သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ သူတို့ မြို့က ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့ဟာ ဆင်ရိုင်းကြီးကို ယဉ်ပါးအောင် ဆင်စခန်းပို့ပြီး လေ့ကျင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်ကြီးဟာ သူ့ကိုဖမ်းမိပြီး ၉ ရက်မြောက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ဆင်ကြီးဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ အခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ မသေနိုင်ဘူး၊ စွယ်စုံဆင်ကြီးရဲ့ အသက်ဟာ ၃၀ လောက်ပဲရှိသေးတော့ အရွယ်ကောင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆင်အသက်ဟာ ၈၀ ကနေ ၁၅၀ အရွယ်ထိ နေထိုင်ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက သက်ပြင်းချ၍

"ဆင်ကြီးဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ သေသွားတယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုဖမ်းတုန်းက ဒဏ်ရာဖြစ်သွားလားမှ မသိတာ"

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးက ခေါင်းခါ၍

"အသက် သေဆုံးလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာမရတာကတော့ သေချာပါတယ်ကွာ၊ ငါဟာ ဆင်ဖမ်းတဲ့ အလုပ်ကို အကျွမ်းကျင်ဆုံးလူပဲ၊ တစ်သက်မှာ ငါဖမ်းတဲ့ ဆင် ဘယ်ဆင်မှ မသေးခဲ့ဖူးဘူး၊ စွယ်စုံဆင်ရိုင်းကြီး သေသွား တာတော့ ထူးဆန်းလွန်းလို့ အိပ်မက်တစ်ခုလို့ တောင် ထင်မိတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ထိုအခါ ဝေလုက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောမိဟန်ဖြင့်

"စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ဖမ်းမိကာနီးမှာ ဆာဒူးကြီးပြောတဲ့ စကားတွေ မှန်ကန်နေတာပေါ့၊ ဆာဒူးကြီးက စွယ်စုံဆင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီလို့ ဆိုခဲ့တယ်လေ"

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"ဟုတ်တယ်၊ ဆာဒူးကြီးရဲ့ စကားကလည်း သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ စွယ်စုံဆင်ရိုင်းကြီးက အလွန် ကြမ်းတမ်းပြီး ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်ကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆာဒူးကြီးနဲ့ တွေ့မှ မာန်စွယ်ကျသွားတာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ တကယ်တော့ အိန္ဒိယမှာ ဆာဒူးကြီးတွေဟာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ တန်ခိုး စွမ်းအင်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ ဆာဒူးကြီးဟာ ဆင်ရိုင်းကြီးကို ကျိန်စာသင့်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တိရစ္ဆာန်ကြီးရဲ့ အရင်ဘဝကို ဆိုလိုတာလား မသိဘူး။"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေလုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"ဆာဒူးကြီးပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ကျန်သေးတယ် အဘိုး၊ သင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ဟာလည်း နောင် အနှစ် ၂၀ ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ရောက်တော့မယ်တဲ့ ၊ အဘိုး စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ဖမ်းခဲ့တာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

"ဆာဒူးကြီးပြောတဲ့ နှစ် ၂၀ ဆိုတာကို ငါမေ့ထားတာ ကြာပါပြီကွာ၊ မင်းက မေးတော့လည်း တွက်ချက်ကြည့်ရမှာ ပေါ့၊ စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ဖမ်းတဲ့ နေ့က ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ကွ"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်

"ဟင် ဒီနှစ်က ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် လကလည်း ဖေဖော်ဝါရီလဆိုတော့ နှစ် ၂၀ ပြည့်နေပြီပဲ၊ ဟင် ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်ဖြစ်မလဲ"

ဟု ဆိုကာ ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် အထိတ်တလန့်ဖြင့်

"ဟင် ဒီနေ့ ၁၇ ရက်ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် စွယ်စုံဆင်ရိုင်းကြီးကို ဖမ်းမိတာ နှစ် ၂၀ ပြည့်ပြီပဲ၊ ဆာဒူးကြီးပြောသလိုဆိုရင် မနက်ဖြန်က အဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီပေါ့"

ဟု ပြောလေရာ အဘိုးက တဟားဟားရယ်မော၍

"ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ဆာဒူးကြီးရဲ့ စကားဟာ အလွဲကြီး လွဲသွားပြီပေါ့ ကွာ၊ ငါဟာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ သိပ်ကျန်းမာတယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနက်ဖြန်ဟာ ငါ့ရဲ့ အသက် ၆၀ ပြည့် မွေးနေ့ပဲ၊ နောက်ပြီး ငါဟာ အသက်အန္တရာယ်မကင်းတဲ့ ဆင်ဖမ်းသမားဘဝကိုလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ လေကွာ"

ဟု ပြောလေရာ ဝေလုက ခေါင်းညိတ်၍

"ဘုရားဟော မဟုတ်တော့လည်း လွဲချင်လည်း လွဲနိုင်တာပေါ့ အဘိုးရယ်"

ဟု ပြောကာ ညနက်လှပြီဖြစ်သဖြင့် အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆင်သမားများ ဖမ်းမိထားသော ဆင်ကြီး တစ်ကောင်အား ဆော်ဘိုင်သီချင်း ဆို၍ ယဉ်ပါးအောင် ချောမြူရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဝေလုသည် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရလေ၏။

သို့သော် အိပ်ရာထဲတွင် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ဘဲ လွန်စွာဆိုးသွမ်းသော စွယ်စုံဆင်ကြီးနှင့် ထူးဆန်းစွာ ဆာဒူးကြီး၏ အကြောင်းကိုတွေးတောနေလေ၏။ ညအတော်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။